

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΡΟΜΗΣ

Ἐστὸ ἔννενηντα τέσσαρα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φῶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἀνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμῖ.
Συνδρομὴ γιὰ καθὲν χρόνο — ὀκτὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δμοι: μίρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούστου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμίου» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' εἴω θίλει
ὅι, θὰ πληρῶν δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τίλη.

Τοῦ Νοεμβρίου δεκαεννέα,
βρισθαίς τοῦ Ἐβέρτ καὶ τόσα νέα.

Τετρακόσα ὀγδόντα κι' ἑξήτ,
τὸν Τρικοῦπαν ὑμνεῖτε σκυφτά.

Ἀλφάβητον Ραφιδῶν πρὸς ἔξαψιν τῶν κερδῶν.

Α'

Γιατὶ πολλὰ στρατεύματα 'στὴν πόλι τριγυρίζουν;
γιατὶ φωναίς κι' ἀλλαγμοὶ μέσῃ 'στ' αὐτιὰ μας φθάνουν;
μὴνα βουβάλια σφάζονται, μὴνα θεριὰ μουγγρίζουν;
μὴν ἔρχονται οἱ δανεισταὶ γουρουροὶ νὰ μὰς κάνουν;
ἢ μήπως κάθε μαχαλὰς σηκώθηκε μ' ἀντάρα
γιατὶ ἀνέβη τὸ ψωμί ἀκόμη μιὰ παντάρα;

Μηδὲ βουβάλια σφάζονται, μηδὲ θεριὰ μουγγρίζουν,
οὐδ' ἔρχονται οἱ δανεισταὶ γουρουροὶ νὰ μὰς κάνουν,
αὐτοὶ μονάχ' ἀπ' τὴ Φραγκιὰ πατόκορρα μὰς βρίζουν
μήπως μὲ τούτῃς τῆς βρισθαίς λιγάκι ξεθυμάνουν,
μηδὲ καὶ τὸ Ρωμαϊκο σηκώνεται 'στὸ πόδι
κι' ἂν τὸ δῶνῃσιν 'στὴ σφαρὴ σὰν πρῶτο καὶ βῆδι.

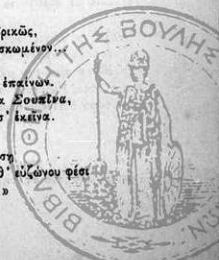
Οἱ φοιτηταὶ τεσκώθησαν μὲ τὴν Ἀστυνομία
καὶ μὲ τὸ χροῶμα τῆς ὀργῆς ὁ κάθε νιὸς βάφεται...
γι' αὐτὸ τὸσο βρογγητὸ κι' ἡ τόση τρικυμία,
ὁ Ἐβέρτ τοὺς σκυλόβρισε μὲ λίξι πού δὲν γράφεται,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον βουίζει κι' ἀλαλάζει
καὶ πέρτων γνώμαξι σὰν βροχὴ καὶ λόγοι σὰν χαλάξι.

Πολλὴ μαυρίλα 'πλάκωσε 'ψηλὰ 'στους οὐρανούς
καὶ ῥήτορες ἀμούστακοι χαλακῶν κερκινούς,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, πού σήμερα κοιμᾶται,
τὰ περασμένα χρόνια του γιὰ μιὰ στιγμὴ θυμάται,
πού τοὺς μπασάδες ἔβαζαν οἱ φοιτηταὶ 'τῶς; ὡμοῦς
καὶ ριπιτιδὶ 'πῆγαινε κλητῆρας κι' Ἀστυνόμους.

Κι' ἐφῶναξι κι' ὁ Φεσουλῆς αἰμπρός, παιδιὰ, θυμώσατε
καὶ τῆς μεγάλης ὕβριτος ἐκδικήσιν ὀμώσατε.
'Ἄς θυμηθοῦμε μιὰ στιγμὴ τοὺς περασμένους χρόνους,
ὅπου τὰ πανταλόνια μὰς τὰ 'κάναμε μὲ τσόντα,
πού τὸ Πανεπιστήμιον 'φοβέριζε καὶ Φρόνους
κι' ὁμόρωπον ἱβρόντα.

»Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν φερθῆτε ἀνδρικός,
ἄς πλημυρῆση τῆς ὀργῆς τὸ κύμα βουκακμένον...
κι' ἐγὼ πολίτης λέγομαι Ἀκαδημαϊκός
κι' ἄς ἀπερίσθην ἄλλοτε μετὰ πολλῶν ἱπαιῶν.
Μ' ἔραγαν τὰ Γερουθία καὶ τ' ἔτιμα Σουβίνα,
κι' ὅλη του Ἐβέρτ ἡ βρισθὴ ἱταιριάζει σ' ἱκίνα.

»Μὴ τὸ Πανεπιστήμιον ἀρῆτι νὰ ζεπίση
κι' ἔμπρός εἰς Ἀστυρούλακα κι' εἰς καθ' ἑξέουον φέει
σταθῆτε ὅλοι ντοῦροι...»

Αυτά τους είπε καθαρά κι' άγρίως ξεμάνη,
 άλλ' έξαφκα είείκρινε Άστυφυλάκων κρηνή
 και τόκψε κουμπούρι.

B'

Κι' ό Τρικουπής περιούθς
 γιά τ'ήν τάξι χολωθείς
 τά στρατεύματα συναίξει
 κι' υπερύψηλες φωνάξει :

«Όλα τρίζετε κοντά μου,
 προσφιλή στρατεύματά μου.
 Άπιλύθη ό Μελάς
 κι' άλλος 'φύτρωσε μελάς...
 σήκω 'στ' άρματα, στρατέ...
 Τόσοι πόλεμει δέν φθάνουν,
 μέ σηκώθηκαν νά κάνουν
 τόν νταή κι' εί φοιτητάι.

»Βάλτε φίσια, κράνη, κάσκαις,
 πάρτε λόγχιαις και τουφέκια,
 και γεμίστε τής πωλασκαις
 μέ μπαρουτι και φυσικια.

»Σπάστε καθεός κεφάλι,
 που το μλήρη νά σάς βγάλη
 μέ μονάχα ταιμουδιά...
 κι' ή βροχή άν σά; μουσακίψη
 μέ κανεις νά μη σαλιέψη
 άπ' τή θισι του, παιδιά.

»Έγερτήριο σημαίνει
 κι' άς τρεμαζή τά τεμνήν
 τών άρματων σας ό πλούτος...
 όλοι βήμα δυνατά
 και θά κανο τό στρατό,
 που νά λείτε ατείναι τούτοσ.

Γ'

Ταράμ ταμτάμ, ταράμ ταμτάμ... τρεχάματα μεγάλα ..
 πολλή μαυρίλα 'πλάκωσε, πιζούρα και καβδάλα,
 κι' ό θολωμένος ουρανός θυμό μεγάλο δείχνει
 και μιάν άτίλειωτη βροχή μέ τό τουλούμι ρίχνει,
 και βρίζει φίσια κόκκινα κι' Άστυφυλάκων κρηνή
 και τούς έρίππους και πιζούσ ώσάν πατιά τούς κάνει.

Κι' έκεί που 'πρόσμεναν κι' αυτοί μέ μίρα νά 'συχάζουν
 γιστ' ήταν Κυριακή και του Κυρίου σχολή,
 είς τό Πανεπιστήμιο τούς 'πήγαν νά πουντησσουν
 κι' έκεί μέ περιέργεια τούς έκυτάζαν όλοι.

'Αλλά κι' αυτοί λοξόβλεπαν τό πρώτο μας Σχολείο
 κι' έστοζαν κρηνή κι' άρματα, πεζόν κι' έρίππων μύταις,
 κι' έβλαστημούσαν μέσα τους τόν Κάδομ τόν παλγό,
 που 'στους Ρωμους 'κουδάλλισε τής έλακας και τής βήταις,
 και τώρ ό Ρωμθυπουργός τούς βρίζει οι τρεχάματα
 γι' αυτά τά ψωρογράμματα.

Και όός του πιταμός βροχής και όός του πριγυρίζαις
 και μέ τεύ 'Έβερτ τήν βρεισιά τόν Κάδομ σκυλοβρίζαις,

κι' ένας μέ τής τουφίκας του τόν κόπανο έκτύπησε
 τόν Πλάτανα τόν δούτοχη, κλεινόν σοφίς θρίμμα,
 κι' άλλος του Χιώτη Κοραή τής όπό πλειραίς έτρώπησε,
 άλλ' άπ' αύταις δέν έτρίζει μπόλε νερό μέ ό 'αίμα.

Κι' ένας βαρβάτος εΰζωνος τεντόνι τόν λιμκό
 και 'στόν μαρμάρινο παππά φωνάξει μέ θυμό :
 «όρι κι' πός ακίνητους μέ γλιμπται ;... διαλύσου
 μέν κόψου του μαλλί σουσ.

Δ'

'Στόν Πρωθυπουργό τρεχάλα πάει μέ έπιτροπή
 γιά τόν 'Έβερτ νά του 'πή,
 άλλ' έκείνος αναγγέλλει 'στους κυρίους φοιτητάς
 πός αϊγάτισε ή στρουγγα μ' άλλους δύο κατ' αύτάς.

Λίγουν πός τοιαύτην ύβριν δέν τήν παρασύρ' ή λήθη,
 άλλ' αυτός τούς βεβιάκιόν ό Μελάς πός άπιλύθη,
 λίνε πός ό 'Έβερτ πρέπει τό βρεισιά νά πληρώρη,
 μέ τούς λίγει πός τούς δρόμους από λάθων θά τούς στρώση.

Λίνε τούτο τό βρεισιά σέ μελάς πός θά μες βάνη
 και θά γίνη δίχως άλλο μαθημάτων άπεργία.
 άλλ' αυτός τούς βεβιάκιόν και πλαταικίς πός θά κάρη,
 περιβόλια, συντριβάνια, και τρικουδερτα σραγιαία.

Κύρ Σωτήρα, του φωνάζουν, και τών ζώτων τό καμίνι
 μέν τό πέρνεις γιά κορόδο,
 μέ τούς λίγει πός κι' έρέτος στην Κυβέρησιν θά μείνη
 και θά γίνουν όλα ρόδο.

Ε'

Ό Πρύτανις, ό Πρύτανις... αυτός τά φταίει όλα...
 'στην Πρυτανικια πάει
 και του φωνάζουν «Πρύτανι, καθε Σχολή μας σχολά,
 άν ή φωναις μας δέν ποθής ταύτά σου νά τρυσάνω.
 Κι' ό Πρύτανις υπόσχεται τό χριος του νά κάρη,
 μέ μοναχά τήν Νομική τήν κλεινει μάνι μάνι.

Και ξεφωνίζουν μέ φωναις άκόμη πρό μεγάλας :
 «μήν κλεινης μοναχό τή μιά, νά κλεισης και τής άλλαις,
 άλλωθίς θά γίνουν πραγματα και φίσταις περισσάς
 και τότε τό κεφάλι σου 'στόν τοίχο θά κτυπήσ...»
 κι' ό Πρύτανις υπόσχεται νά κλειση τής μισαις,
 άλλά του λέν εί φοιτητάι ατήν κλαρα που τήν πει ;
 'Αλλά λές κι' άλλα μέ κανεις,
 βελθθαις νά μες τρελλάνησ.

Κι' ό Πρύτανις ήθώμωσε και ήλει και δέν ήλει
 'τόν 'Υπουργό Καλλιχρονα μέ πανταχούσα στέλλαι,
 κι' έκείνος σάν τήν άιχθισο τόν 'πήγε ριπιτιό
 και δίχως ταιμουδιά νά 'πή τήν στέλλαι 'στόν Μπουφιόδη,
 άλλά κι' αυτός τήν έστειλε άμίσως 'στόν Σωτήρα
 και τό χαρτί κυκλοσρεί κι' είς όλους βρίζει γυρα.

Στέλλουν και δεύτερο χαρτί μέ πρό μεγάλο κρότο,
 άλλά κι' αυτό τήν βολτα του έπηρε σάν τό πρώτο,
 μέ στέλλονται κι' άναφοραις άπ' διον τόν Μωρχά
 μέ χίλια όπό παράπανο σπουδαία και βαρμια,

Κι' ὁ Φασουλῆς ὡς ὑποπτος κρατεῖται φαφλατᾶς
δι' ὅσα τώρα γίνονται ἀπὸ τοὺς φοιτητᾶς.

καὶ γὰρ τὴν παρακράτησι ὁ κόσμος Ἰθαλοῦς
κι' ὁ Δελιηγαννῆς ἡ Βουλὴ γιὰ τὸν Μελᾶ μ' ἰλοῦσι.

Νίω συλλαλητήριον παρόντων δυνατὸ
κι' εἰς τοῦτο καθὲ φοιτητῆς γοργώτερος πετᾶ...
πάνε καὶ ἄσ' τὸν Διαδόχου, τοῦ λέει τὸ καὶ τό,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Διαδόχος τοὺς λέει τὰ καὶ τα.
Χάνομαι γιὰ τὰ γραμματᾶ, γιὰ φοιτητᾶς πιθαίνω,
γιὰ τὸ Πανεπιστήμιον σχίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω.

Γυρίζουν ἄσ' τὰ Προπύλαια, πού κόσμος τὰ ξεχείλισε,
καὶ λέγουσ' ὁ Διαδόχος τί λόγια τοὺς ἀμίλησε,
κι' ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου τοῦ ἐντόνου ἐπιλοῦν
καὶ ξαναλέν' ἄσ' τὸν Πρύτανι καθὲ Σχολῆ νὰ κλείσῃ,
κι' ἔμπρὸς εἰς τὰ Προπύλαια μὲ ζῆτω κουβαλοῦν
καὶ τὸν Ζωῆγὸν τὸν Δάκτορα γιὰ καὶ τοὺς ἐπιλήστε.

Χειροκροτεῖ τὸν ρήτορα ἢ φλογερᾶ νεότης,
ἀλλ' ὅμως νὰ κι' ὁ Νάρκισσος καὶ ρίκτης Μιστριώτης...
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν ἔμπρὸς ἄσ' τὸ πλῆθος εἰσέρχεται
καὶ βγαίνει τὸ καπίλο του κι' εἰς ὄλους λέγει «χαίρετε».

«Ἄν ἦμιον Πρύτανις ἐγὼ καθὼς τὸν Χατζιδάκη
ποτὶ δὲν θάκανα, παιδία, σὰν ὅσο γρονῶν παιδάκι,
γι' αὐτὸν τὸν Ἐβέρτ ἤθελε πολὺ κακὸ νὰ γίνῃ
καὶ πέρα πέρα θάκλεινα τὸ φλογερὸ καμίνι.»

«Εἰς τὴν φιλοτιμίαν σας τὰ καλίστα θερμῶ
κι' ἀμείωσας εἶμαι πρόθυμος πρὸς μάχην καὶ σφαγὴν,
καὶ μόνον μὲ τῆς μούρης μου τὴν ὠμότητα μ' ἔρω
νὰ τρεῖς ἀπαξάπαντας εἰς ἄτακτον φυγὴν.»

Γ.

Ἐν μίσῳ τῶν κραυγῶν καὶ τῆς βοῆς
ἀκούει κι' ὁ Σιμετίδης ὁ νταῆς
πὺς ἴσως νὰ γενῆ καμμία μάχη
κι' ἐπίρασε ἄσ' τὴ μισητοῦ σελάχι.

Ἄπάνω ἄσ' τὰ μουστακία του κρημφ
Γερουδία Λατίνων προζιώνια,
καὶ μίς ἄσ' τὴν κάμαρα του πολυμῆ
μὲ μίτρα Χωλιάρβου καὶ Γλυκώβεια.

Κι' ὁ Φιντικλῆς σπουδαῖος σκανδαλίζεται,
κι' ὡς μαχαιράς ἀλλῆ ἀκμαιστατῆς
ἀμείωσας μ' Ἐγχειρίδιον ἐπιζέεται
μὲς Γραμματικῆς ἀρχαιοτατῆς.

Ὅμως κι' ὁ Πανταζιόσης τρεμῆς
τ' Ὀμηρικὸν ἀπαζεῖ Λιζίκου του,
καὶ καθὲ φιλόλογος σοβαρῆς
ὠπλιότης παρευθῆς μὲ τὸ ἴδιό του.

Στῆσι λογιωτάτων ἔξορμῶν
μὲ γίνεσι σκορπισμένια κι' ἀγριόμαλλα,
κι' εἰς σχόλια καὶ ρηματα χυμοῦ
καὶ μ' ὀραλὰ ἐπιζέονται κι' ἀνώμαλα.

Προβιβίζουν τολμηροὺς θεωρηκοφόρους
Ρωμαιοῦς Δικαίων διηγητοῦ.
Μὲ νεα μανιφέστα καὶ παλῶ
ἢ Θίμης προηγίται τῆς Συγαλήτου...
προβιβίνει κι' ὁ Κωστής μὲ τὴν κοιλία,
προβιβίνει κι' ὁ Κρασσᾶς μὲ τὸ σκελί του.

'Αλλ' όμως με τό μάχημον άσκήρι
γενναίως προχωρούν κι' υπερήφανως
γιατροί με περιτοσαί και νυστέρει,
κι' ό πρώτος χημικός ό Χρηστομανός
έν μέσω σιωπής άπολυμκναι
διά πολλών όζίων πολυχρόμων
της 'Επιστήμης τάχια ταμένη
άπό βρισιας ζέστειν 'Ατυνόμεν.

Μά νά και μία φοιτητρια κυρία,
τήν διακρίνει έλλικμος νύκτις...
Σαλτάρι πρώτη πρώτη 'τόν άγώνη
κι' ό κόσμος της 'στους ώμους της σκορπίζεται,
κι' ό Φασουλής κυττά την 'Αμαζόνα
και όδς του με τό όπύ σταυροκοπιταί.

Και λέει μοναχός ό δυτυχής :
αεί τους καιρούς της πρώτης εποχής,
πού δέν υπήρχ' ήλιος 'Ισούζου,
ποιός άνθρωπος θά 'τόλεγε ποτέ
πως 'τόν καιρό του πρώτου Γεωργίου
θά γίνονν και γυναίκες φοιτηταί ; »

Είς τήν γραμμήν οι φέροντες τά πρώτα,
άλλ' όμως σάν σωτοί παλληκαράδες
αρόβως προχωρούν με τόν Ζολότα
κι' όλίγοι θεολόγοι νταλλαράδες.

Βλέπει τοίς πολεμάρχους ό Σωτήρας
και νέας προμαντιώνν συμφορές
κυττά τους σιδηρούς του πτεριστήρας
κι' εύθύς διπλασιάζει τάς φρουράς.

Διπλάσιος στρατός περιπολεί
τών άνταρτών τά σκέρτασ και τά πάσα,
και τρέχουν 'Αστυφίλακες πολλοί
τά λάχανη νά κόψουν και τά πράσσα.

'Η σκολιόβα τρέχει της πατριδος
μή τάς παρακρατήσεις της σταφίδος,
και τσαμπουνού χορτάτος Βουλιαταί
πώς ό Μωργάς ήφάρησε της νεύας,
και για τόν 'Εβερτ λέν οι φοιτηταί
ότι παρακρατείται 'στός 'Αθήνας.

'Αλλ' όμως θά τελειώσ' ή φασαρία
κι' άμίσως για μαγαλι τιμαρία
τόν 'Εβερτ θά τόν βγάλουν από 'μας
και μίς 'στην 'Ελευσία θά τό στρώσθ,
πού τώρα με του σίτου τάς τιμάς
'μπορεί κι' εκεί σιταί νά φτυρώσθ.

'Ισως αύτου παρντόν νά μας γυρίψθ
άλλ' ίσως κι' άπ' εκεί μιά ιατρίψθ.
Κι' ό όόλος Φασουλής μ' άπλησιασά
τόν 'Εβερτ ικετείται νά γυρίσθ
και νά μιά πη ντακάπο τήν βρισιά
προτού 'στην 'Ελευσίαν' αναχωρήσθ.

Φασουλής και Περικλήτος, ό καθίνας νέτος αήτος.

Φ.—'Ακου λοιπόν, βρέ Περικλή, νά σου τά 'πού συντόμας,
πού νά σέ πιάσθ τρώμας.

'Ο Δελγημένος 'μίλησε περί Μελά όρμηδς
κι' άκουσαν όλ' οι Βουλιαταί κι' άκούσαμε κι' έμείς,
άλλ' όμως φύλλους 'στ' άγυρα θαρρούσα πώς γυρείει
σάν είπε του Πρωθυπουργού τούς νόμους πώς παρήθ,
ό δέ Τρικούπης άπάντα στί νόμοι και ξενόμεν...
ό νόμος όλος κρέμαται 'στην ιδική μου γνώμη,
και μίς 'στην πόρτα του κουρού όσο κι' άν ήθελς βρόντα,
έγώμαι μ' έκατόν έννιά και σείς μ' όκτώ κι' όγδόντα,
κι' έχω τόν νόμο όουλο μου και τούς Δημαρχους παύω
κι' όλοι μου λένε μπράβο.

Μί της ψηφοφορίας σου σάς έχω κάνει ντέρτι
και 'τόν μεζί σάς πέρνω,
κι' όταν δέν γίνεται συχνά και τό δικό μου κείρι
όρσε μίς 'στό Κουβέρνο.»

Είπεν αύτά κι' έρώνηζαν τά πρόβατα της σπάνης:
ακαλά τά λεί, άρηντικη, και πώ καλά τά κανεις,»
και νέα πάλιν έγινε κρυφή ψηφοφορία
κι' ή στρούγγαλις της άριστερας άπέμειναν 'στά κρύα,
και κάποιος νέος σπανουλίμακας κι' ένας γεννατός γέρος
μή της Σουπολιτεύσεως ήπήγανε τό μέρος,
κι' εύθύς 'στου Βάλτου τά χωριά βρέρασαν τά λαγούτα
κι' ό κόσμος όλος έλεγε αμαριά μή τείναι τούτα;»
'Ετσι λοιπόν έτέλειωσε και τού Μελά ή φούριχ
και για τήν παρακράτησι τρυγάματα κινεουρία,
και γράφουν άπ' τά Φιλιάρτα και τήν Κυπριασία
πώς είναι ζήτημα δεινόν κι' έκ θίσεως κι' έκ φροσεας
και καρτερών ό Βασιληάς νάβήθ άπ' τήν Ρωσία
ν' άκούσουν τί φρονεί κι' αύτός περί παρακρατήσεως,
γιατί και μίς λέεις του δέν έχω 'λίγο βάρος...
και 'στά δικα σου, Περικλή... παντραύτικη κι' ό Τσαρός,
νέος όραστηριώτατος καλής οικγενείας,
μαζι με τήν πολυόρμον 'Αλικήν έκ της 'Εσσης,
παιροικισμένη μ' αράτας και χάριτας σπανίας,
της Βικτωρίας ήγγονήν, πούμει μεγάλας σχίσεις,
και στείλε κι' άπό μέρος μου 'στό έμάς όπό μιλιέτα...

Π.—'Ορσε λοιπόν 'στη ραχη σου καμπίσας για κουφέτα.

'Η Νίκη ήθράμβευσε του Θείου Λαονιδά,
ή κομψία δηλαδή του Μπαμπά του 'Αντινού,
τό πνευμα χαρισιστόν κι' αυόδημον ήπής,
όόλον έπινικια και στερώνν κειτού,
τό έ κοινόν τόν ποστην έν ύδνεος ίστεράνεως
κι' ένόρμων τήν άγάπην του προς τούτον ίστεράνεως.

'Ο προσήλιος μας συγγενίς, ό Γιάκος ό Πατιόνας,
έν μίση συνγιόσων και θαλασοουρούτσας
απήλθεν εις 'Ινδία,
κι' εις τούτον πάλιν ό Ρωμηνός άνέρλεον ταξείδ
και πλούσιον εις χρήματα κι' ύγειάν νά τον ήθ
έσπυγες' έκ καρδιάς.

'Ημεροβειταί θέλοντες εις τού Κωνσταντινίδη,
ποικιλλοτες εις σχήματα, ποικιλλοτες εις είδη,
μή παροπισίεις έλλεκτός παντοδαπών χρωμάτων,
καμψάτα, λεπτότατα, πρό πάντων δι σηνού,
πρός χρίσθ έλαν τών αστηρών και τών Καταστημάτων,
κι' έφίτος πάλι χαλαρώμας μή τούτους ήλ γαν.

Χαρώμας ό τό πούδιον τιμών του γεωπόνου
ήλα με τήν Χαρίελεον εις γήμον θελιτόν,
χαριτωμένην αδελφήν του 'Ιάκου του Σφοδρόν,
πού τό Μουσιόν κυβερνεί τό Νομικεματιόν,
'Ο ό 'Ησάας με χορδή πτόμαμα μεγάλη
ευχέθη χίλια όρη καλά και του πούλου τό γέλα.

'Εκ του Τυπογραφείου 'Κορινθης' της καλής, όδός του Προαετίου, κοινοτός πολίς.